

MARTINA
COLE

POMSTA

MARTINA
COLE

POMSTA

2015

Copyright © 2013 by Martina Cole
Translation © 2015 by Hana Čapková
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího svolení majitele autorských práv.

Z anglického originálu REVENGE,
vydaného nakladatelstvím Headline, Londýn 2013,
přeložila Hana Čapková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Pernicová
Korektura: Hana Pušová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava,
v únoru 2015

ISBN 978-80-7498-054-1

*Darleymu a Adele,
s láskou.*

PROLOG

Hospodin tě raní šílenstvím

Pátá kniha Mojžíšova 28,28

2012

„Haló! Posloucháte mě? Moje holčička je tři dny nezvěstná! Podle mýho by vás to mohlo zajímat, nemyslíte?“

Michael Flynn našťvaně prskal do telefonu. Měřil přes sto osmdesát centimetrů a svou mohutnou postavou připomínal obra. Všichni přítomní dobře věděli, že je schopen obrovského násilí. Platil je, protože byli odborníci. Momentálně to ale vypadalo, že veškerou odbornost někde ztratili. Rozčilovali ho k nepříčetnosti svou hloupostí.

„Její matka mi dělá ze života peklo a to mě samo o sobě dost štve. Potřebuju vědět, kde je, chlapi! Takže bych řekl, že byste měli navalit potřebný informace, než si začnu myslet, že mě jenom okrádáte. Víím, že moje dcera není žádný neviňátko, a věřte mi, že až ji najdu, osobně ji za tohle vystřelím do vesmíru. Ale chci, aby se našla. Jste přece policajti a tohle je vaše práce! Máte pátrat po darebácích, takže se do toho

POMSTA

koukejte rychle pustit! Víte, že nejsem zrovna trpělivej a že hodně špatně snáším idiotství.“ Praštil telefonem.

Jamie Gore poslouchal, jak jeho šéf řve na policisty, které platí. Všichni věděli, že na Jessii Flynnovou, dceru Michaela Flynny, je asi takový spoleh jako na nigerijského dohazovače. Proto se jí nikdo nezabýval a policie už vůbec ne. Všechno jí procházelo a klidně mohla doma mít jakoukoli látku nebo i bombu, kdyby se jí zachtělo. Poděkovat za to mohla vlivu svého otce. Policajtům za ty roky zaplatil velice slušnou částku, aby ji ignorovali, a najednou chce, aby se jí přednostně věnovali? To byl tedy docela zvrát. Ozval se: „Koukni, Michaeli, při vši úctě – svoji dceru znáš stejně dobře jako my, takže víš, že může být prakticky kdekoli. Pravidelně někam mizí...“

Michael Flynn měl tmavé vlasy a snědou kůži. Nepochybně v něm dřímalo něco z irských kočovníků. Byl hezký a jeho půvab k němu neodmyslitelně patřil. Líbil se jak ženám, tak mužům, a beze zbytku toho využíval. Výrazné modré oči teď upíral na Jamieho Gorea, který pod jeho pronikavým pohledem pocítil první náznaky znepokojení.

„Ty z toho máš ještě srandu, Jamie? Myslíš, že jsem si vás sem pozval jen tak? Moje stará úplně šílí! Jessinka je nezvěstná! Nikdo, *vůbec nikdo* ji tři dny neviděl, zatraceně! Víím, že je líná jako veš, že si žije ve vlastním časoprostoru a taky že všechny kolem sebe děsně sere, ale pořád je to moje holčička. Takže mi ji koukejte najít! Vystopujte ji a dejte mi vědět, ať ji můžu odvézt k její matce a všichni si můžeme dát pohov.“

Michael se rozhlédl po místnosti a došlo mu, že všichni muži, kteří tam sedí, si myslí totéž – že Jessie je nejspíš v posteli s nějakým dalším budižkničemu, s dalším nýman-

MARTINA COLE

dem, na kterého narazila při svých potulkách. Byla to běhna prvního řádu, která se už od čtrnácti tahala s chlapy. Kolik z Michaelových zaměstnanců si s ní za tu dobu užilo? Byla krásná, ale měla morálku mrouskavé kočky. V tu chvíli o to ale nešlo – chtěl jenom vědět, kam se dcera poděla. Hlavně se snažil vyhovět její matce, která měla starost, kde dívka je. Jessie nepatřila k holkám, kvůli nimž by si člověk měl pořád dělat vrásky na čele. Potácela se od jednoho průšvihy k druhému (obvykle v tom byl nějaký chlap), ale vždycky se z nich dokázala vítězně dostat. O to už se Michael postaral. Vždycky se nakonec vrátila domů a její máma ji ze samé radosti ani nepotrestala. Právě v tom spočíval problém. Michael choval přesvědčení, že dcera by zasloužila pořádně nafackovat, ale manželka vždycky byla proti. Kdyby bezpečnostní kamera zachytila, jak Jessie vzala sekeru a zavraždila sousedy, Josephine by jenom poznamenala: „Určitě ji něčím naštváli.“ Podle ní Jessie neměla jedinou chybičku.

Kdysi ji také rozmazloval – to byla ještě maličká a miloučká. Změnilo se to ve chvíli, kdy objevila moc své sexuality a došlo jí, že skrz ni může ubližovat otci, jehož kdysi zbožňovala. Michael vzdal veškerou snahu vnutit jí nějaká pravidla nebo omezení. Jessie by ho stejně neposlouchala. V mnoha ohledech jí fandil. Zásadně a s nadšením dělala jenom to, co sama chtěla. Byla však děvka, a to ho velmi trápilo. Nemohl to ale dávat najevo, protože ostatní by to vnímali jako slabost.

Zhluboka si povzdechl. Někteří muži v této místnosti patřili k největším drsňákům v jihovýchodní Anglii. Všichni pro něho ochotně pracovali a věděli, že Michael je tvrdý, ale on si zakládal na své férovosti a určité slušnosti. Přítomní muži byli skuteční profesionálové ve svých oborech a on využíval

POMSTA

jejich intelekt a instinkty ve svůj prospěch. Oplátkou za to jim pořádně platil. Michael Flynn byl výjimečný. V jeho světě se ho lidé nejen báli, ale zároveň ho i ctili. Podařilo se mu dostat se na vrchol, aniž by si nadělal příliš mnoho nepřátel. Ke svým partnerům z podsvětí se choval přátelsky a zajistil jim dostatečné příjmy, aby netoužili po tom, co má on. Teď spolupracoval se všemi zločinci v zemi a vlastně v celé Evropě. Přinášeli mu vysoké zisky. Jeho spolupracovníci mu byli vděční, ctili ho za jeho úspěchy a nevadilo jim, jaké si od nich bere procento. Bez něho by se totiž většina z nich nikdy nedostala tam, kde je. Michael se vypracoval a od začátku si uvědomoval, že pokud se chce udržet na špičce, potřebuje věrné a ochotné zaměstnance. Chápal, že jestli si chce vydobýt významné postavení ve světě zločinu, potřebuje mít i velice výnosný a poctivě vedený legální podnik a prostředky k velkým investicím do podnikání druhých. Navíc jim musel být schopen poskytnout alespoň nějakou ochranu pro případ, že by se je někdy rozhodli vyšetřovat poldové.

Michael policajty v podstatě vlastnil. Nebylo to vůbec laciné. Platil jim obrovské prachy, jenom aby většinu času dělali úplný kulový. Ani se nesnažili si je zasloužit. Opravdu ho štvali, ale byli nutným zlem, jak říkával jeho dávný partner Patrick Costello. Dost se nadřel, než si je omotal kolem prstu. Mnozí z nich měli jen díky němu slušný výdělek a mohli si dovolit hezká auta a platit dětem školu. Díky tomu držel v ruce všechny trumfy – mohl ovlivnit délku něčího uvěznění a zařídit, aby některá obvinění vyšuměla do prázdna. Dokázal srovnat každého, kdo si podle něho začal příliš vyskakovat. Bylo to oboustranně výhodné spojení. Ještě nikdo dosud neměl takovou moc nad zákonem jako on. Sám to

MARTINA COLE

zařídil a nyní stál na nejvyšší příčce. Nikoho z branže by ani nenapadlo připravit ho o jeho pozici a řídit jeho podnikání. Byl příliš chytrý, aby něco takového připustil. Jeho legální firmy skvěle vydělávaly a on mohl bez problému prokázat původ veškerého svého majetku. Michael Flynn byl zkrátka prakticky nedotknutelný.

Teď se s nepříjemným pocitem studu díval na muže, které považoval nejen za obchodní partnery, ale i za své přátele. Zmizení jeho dcery nespadlo do jejich kompetence, ale platil jim, takže jim nezbylo než ho vyslechnout a nabídnout mu jakoukoli pomoc.

Jessii jako vždy předcházela její pověst. Policajti se domnívali, že někde leží úplně zfetovaná nebo zpitá do nemoty. Právě tím byla proslulá. V pouhých dvaadvaceti už se stala legendou. Vyloučili ji z každé školy, do které ji otec poslal. Místo učení se v raném věku radši vrhla mezi zločince – od drogových dealerů přes flákače na obecních sídlištích po lupiče a zlodějčky s podomácku vytvořeným tetováním. Trávila čas ve špinavých squatech, dokud ji pokaždé neodvezl domů k matce. Nejdřív ale samozřejmě rozbil pár hlav.

Definitivně nad ní zlomil hůl, když jí bylo šestnáct. Jednou ji našel nahou na špinavé matraci v baráku v Hackney, který čekala demolice. Byla s fetišem třikrát starším než ona, který ji obdařil monoklem a navrhl k tomu kapavkou. Michaelovi tehdy došlo, že nemá na vybranou a musí si od ní držet citový odstup. Měl ji moc rád, ale nedokázal k ní nijak proniknout. Na místo se nicméně vrátil a málem toho chlapa ukopal k smrti za to, co jeho holčičce provedl. Když se rozhlédl a viděl, jak dcera žije, dal volný průchod svému vzteku. Šla s každým mužským, který o ni projevil zájem,

POMSTA

a jehož považovala za dobrý prostředek k naštvání a zostuzení svého otce.

Nechápal to. Měla milující rodinu a krásný domov. Dostala všechno, co si mohla přát – možnost chodit do kvalitní školy a vyhlídku na dobrý život. Od čtrnácti však záměrně vyhledávala ty největší ubožáky a žila mezi nimi, což její matce zlomilo srdce. Josephine se na rozdíl od něho nevzdávala představy, že dcera se ještě může změnit a polepšit. Michael se však už odmítal angažovat. Jessie byla jeho Achillova pata, jeho jediná skutečná slabina. O jejích výstřelcích vědělo celé podsvětí a lidé o ní otevřeně nedrbali jenom proto, že Michael měl tak vysoké postavení.

Vyzkoušel úplně všechno a ona s ním houževnatě bojovala. Byla jeho dcera a on ji hodlal ze všech sil chránit, ale míval temné chvíle, kdy si přál, aby byla mrtvá. Nenáviděl se za to. Stávalo se to, když se doslechl o jejích posledních eskapádách, nebo když se od policajtů dozvěděl, že ji zase zatkli.

Viděl, jaké utrpení Jessie způsobuje jeho ženě, a cítil k ní ještě větší odpor. Dcera matku velice rychle zlomila. Josephine stále záleželo na tom, co se s Jessií děje, a doufala, že se jednoho dne vrátí domů, na všechno zapomenou a budou spolu žít normálně jako ostatní lidé. Michael však věděl, že si dělá marné naděje. Dával dceři peníze, aby měla z čeho žít. Díky tomu ji měl alespoň trochu pod dohledem.

Jessie v šestnácti porodila dítě, ale vnímala ho jenom jako panenku, kterou je třeba náležitě vyfintit na zvláštní příležitosti. Výchovu přenechala matce. Michael svého hezkého vnoučka velice miloval. Chlapec v sobě měl víc z Flynnovy rodiny než ze špinavého hajzla, který ho zplodil. Jessie samozřejmě ani netušila, s kým syna počala. Své nebohé dítě po-

MARTINA COLE

važovala za pouhý následek sexu s nějakým chlápkem. Jeho otcem mohl být opravdu kdokoli. Michael už se s jejím jednáním smířil. Měl ji moc rád, ale velké sympatie k ní nechoval.

Teď se o ni však matka strachovala a Michael si musel přiznat, že on také. Dceru znal mnohem lépe, než si dovedla představit. Vyváděla neskutečné pitomosti, ale nikdy si nezapomněla vyzvednout peníze. Už včera si pro ně měla dojít k němu do kanceláře, ale vůbec se tam neukázala. To se jí vůbec nepodobalo – lačnila po penězích stejně jako fetiš po droze. Utrácela jako smyslů zbavená – za oblečení, za boty a bohužel také za muže. Nikdy si nezapomněla přijít pro hotovost. Měla i platební karty, ale ty mohl otec sledovat, takže si vážila hotových peněz. Fetovala, pila a nebyla vůbec k ničemu, ale pro kapesné si vždycky přišla. Bylo tak vysoké, že nedokázala odmítnout.

Tak kde sakra je?

—

Jessie Flynnová otevřela oči a zachvátil ji strach.

Obklopovala ji neproniknutelná tma. Uvědomila si, že je spoutaná. Měla svázané ruce i nohy. Zažila už leccos, ale ještě nikdy se nedostala do takhle zlé situace. Zuřivě přemýšlela o tom, koho poslední dobou naštvála, a také, kdo by se odvážil udělat jí něco takového. Všichni přece věděli, kdo je její otec. Bylo jí jasné, že se dostala do vážného problému, ale zároveň to nedokázala přijmout.

Je přece Jessie Flynnová! Její táta je největší zločinec ve městě. Vždycky to znamenalo, že se jí veškeré lapálie vy-

POMSTA

hnou. Mohla se svým přičiněním dostat do sebevětší šlamastyky, ale otec ji z ní pokaždé včas vysekal.

Ze všech sil se snažila prohlédnout tmu a zjistit, kde je uvězněná, ale temnota byla neproniknutelná. Neviděla vůbec nic, jenom úplnou černotu. Jessie se doopravdy bála a to jí šokovalo. Až dosud skutečný strach nikdy nepocítila – byl jí naprosto neznámý. Zadusila výkřik, který se jí dral z hrdla. Nikdy nedá nikomu najevo, že se bojí, nebo si kvůli něčemu dělá starosti. Celý život nosí masku vzdoru a touhle situací se nenechá rozhodit.

Několikrát se zhluboka nadechla, aby se uklidnila. Srdce jí hlasitě bušilo v uších, jako by v místnosti někdo bubnoval. Vadilo jí to víc, než si byla ochotná připustit. Potíž spočívala v tom, že tu bylo příliš velké ticho. Slyšela jenom vlastní dech a tlukot svého srdce.

Instinktivně věděla, že to není dobré znamení. Tuhle situaci si nedokázala nijak vysvětlit ani ji pochopit. Byla zvyklá probouzet se na neznámých místech a nepamatovat si, jak se tam dostala. Často vedle ní spal nějaký muž a ona vůbec netušila, kdo to je a kde k němu přišla. Zjistila to až po chvíli. Popovídala si s ním a postupně si dala dohromady, jak se ocitla v jeho posteli. Z paměti pak pomalu vylovila vysvětlení, co se dělo předešlou noc.

Tohle však bylo jiné. Někdo ji bolestivě svázel. Snaží se jí snad vykloubit paže? Kotníky měla spoutané tak pevně, že necítila nohy.

Znovu ji začal zachvacovat strach, ale potlačila ho. Tomu, kdo jí tohle provedl, nikdy neudělá tu radost, aby křičela do tmy nebo volala o pomoc. Byla dost chytrá, aby věděla, že volat tady o pomoc by bylo marné. Kdyby hrozilo, že ji někdo

MARTINA COLE

zaslechne, zalepili by jí ústa. Neproniknutelnou tmou doplňovalo naprosté ticho. Jessie se určitě nacházela na nějakém místě, kolem kterého nechodili žádní lidé, takže kvůli podivným zvukům by nikdo nepanikařil ani nevolal policii. Někdo ji tu drží a ona doufala, že se co nejdřív dozví, jaký k tomu má důvod.

Byla jí zima. Matrace, na níž ležela, páchla zatuchlinou. Bylo tu vlhko, takže se možná dokonce nachází v podzemí. Ticho a odporný smrad by tomu nasvědčovaly. V hloubi duše věděla, že tu rozhodně není za odměnu.

Pevně zavřela oči, protože znovu pocítila nutkání rvát z plných plic, třebaže to bylo marné. Potřebovala na záchod. Najednou se jí chtělo na velkou. Účinek drog rychle slábl. Několik dní pořádně nejedla, a když se teď probírala, začínala se ještě víc bát, že se ocitla v hodně nebezpečném průšvih. Pokusila se dát ruce dopředu, ale nešlo to. Měla je tak pevně spoutané za zády, že jí každý pohyb způsoboval mučivou bolest. Najednou si uvědomila, že je celá oblečená. Ten, kdo jí tohle udělal, se jí tedy nejspíš intimně ani nedotkl. Nebyla si jistá, jestli je to dobře. Kdyby šlo o sex, dokázala by porozumět situaci a dokonce ji ovládnout. V celém dosavadním životě dosahovala všeho s pomocí ženských zbraní.

Ještě několikrát se zhluboka nadechla, ale panika v jejím nitru jenom zesílila. Pevně zavřela oči a pokusila se uvolnit, ale šlo to ztěžka. Paže ji příšerně bolely. Nejspíš byla svázaná už několik hodin a teď jí každý pohyb způsoboval hroživou bolest. Pokusila se zakroutit prsty, protože jakýsi hlas v hlavě ji nabádal, aby si udržela funkční krevní oběh. Do očí jí vstoupily slzy, kterých se zbavila zuřivým mrkáním. Nehodlala před nikým dát najevo strach. Prostě to neměla v povaze.

POMSTA

Určitě se jedná o únos. Ta myšlenka Jessii dodala naději. Pokud má pravdu, táta těm lidem zaplatí, a hotovo. Navíc si nedá pokoj, dokud je nevypátrá. Nepůjde po nich proto, že mu uvěznili dceru, ale protože se mu pokusili dostat na ko-bylku. Jessie otce podezírala, že kdyby bylo jenom na něm, neobtěžoval by se za ni zaplatit. Máma ale bude jistě naléhat. Na mámě mu záleží ze všech lidí nejvíc, a pak ještě samozřejmě na vnukovi. Jessiin syn byl jediným důvodem, proč nad ní otec ještě nezlomil hůl. Když nemohl mít pod kontrolou život své dcery, rozhodl se, že bude ovládat ten vnukův. Ale bylo na něm znát, že ho má rád, a to ji bolelo.

Podařilo se jí otočit se na břicho a ulevit si tak od bolesti v ramenou. Nikdy v životě si nepřipadala tak zranitelná ani tak osamocená. Navíc se potřebovala napít. Ne vody, i když tu by taky uvítala. Toužila po něčem pořádném, po velkém panáku vodky nebo skotské, aby se trochu uklidnila. Kdyby měla po ruce alespoň valium, které by jí pomohlo uvolnit se a promyslet, co udělá. Uvědomila si, že poprvé za mnoho let je úplně střízlivá a nemá u sebe berličku v podobě chemických látek nebo alkoholu.

Kdesi daleko od místnosti, v níž ležela svázaná jako ku-řecí rolka, se ozval škrábavý zvuk otevíraných těžkých dveří. Jessie pocítila neklamně bodnutí čiré hrůzy.

—

Detektiv inspektor Timothy Branch z jednotky pro vyšetřování závažných zločinů byl otrávený, třebaže vždycky věděl, že to jednoho dne přijde. Nebyl žádný hlupák, ať už si o něm Michael Flynn myslel cokoli. Od první chvíle, kdy od

MARTINA COLE

něho přijal peníze, věděl, že ho Michael vlastní. Chápal, že jednou mu jeho laskavost bude muset oplatit. Jenom nečekal, že to přijde tak zatraceně brzy. Pravda, tahle záležitost skutečně náležela policii – pohřešování dcery se nesmělo brát na lehkou váhu. Neměl by se tedy vztekat, že ho Flynn povolal do jeho vlastní kanceláře a teď mu hlasitě, výhružně vykládal, že chce vidět výsledky.

„Využij to jako příležitost dokázat, že si svý peníze zasloužíš, ty zatracenej blbej budižkničemu!“

To bolelo. Branch poznal, kdy ho lidé považují za pitomce. Muže, s nímž měl tu čest, bohužel nemohl jen tak odpálkovat právnickým žargonem. Věděl, že musí podat výkon. Čím dříve, tím lépe.

Michael zuřil jako šílenec. „Zmizela před třemi dny, Branchi, a ze spolehlivýho zdroje vím, že ji naposledy viděli v hospodě v Upney. Koupila si koks a trávu a kolem půlnoci odtamtud odešla. Od té doby ji nikdo neviděl.“

Branch přikývl, jako by s ním ve všem souhlasil. Jeho pečlivě modulovaný, rádoby nóbl hlas na Michaela působil jako rudý hadr na býka. Branch si to však neuvědomoval. Byl to snob a vlezprdelka, který se snažil šplhat vzhůru po společenském žebříčku. Vůbec mu nevadilo brát si bokem peníze, aby mohl financovat manželku, která si okázale hrála na příslušnici vyšší střední třídy. Kromě toho si naivně myslel, že na jeho pověsti odborníka na zločin nikdy neulpí stín spolupráce se známým gangsterem. Michael ho začal platit právě kvůli jeho hlouposti a aroganci. Bez něho by to Branch nikam nedotáhl.

„Vyhlásím po ní pátrání, Michaeli, ale upřímně řečeno oba víme, že se nejspíš jako obvykle sama objeví.“

POMSTA

Michael se podíval na muže, jemuž dlouhá léta strká do kapsy horentní sumy. Pomyslel si, že celou tu dobu financuje úplněho pitomce. Branch přece musel dobře vědět, že jednoho dne se od něho bude očekávat aktivita, že bude muset poskytnout nějakou protislužbu. Michael po něm teď chce, aby udělal jenom to, co má jako policajt v popisu práce – má pátrat po zmizelé holce. Branche ale pravidelná výplata očividně nemotivovala k činu. Ve skutečnosti se vůbec netvářil ochotně a jen to samo o sobě Michaela rozčilovalo. Ten polda vůbec nebere v potaz, kolik od něj za posledních několik let vyfasoval! A co teprve, že v práci neustále povyšuje právě díky člověku, jehož se teď chystá oblafnout!

Michael na takovéto mrzutosti neměl náladu. V několika posledních hodinách mu došlo, jak hluboce ho poznamenal životní styl jeho dcery. A teď se k němu jeden nýmand, kterému zaručuje druhý příjem, chová jako k nějakému outsiderovi! To nehodlal strpět. „Ty zmrde zasranej! Nejsi vůbec k ničemu! Takovejch prachů jsem do tebe narval a ty se ke mně chováš jako k nějaký nule?“ Zvedl vyděšeného inspektora ze židle. Vychutnával si jeho strach a jeho pozvolné pochopení, s kým má tu čest. „Očekávám to nejlepší, protože za to ti celý ty roky platím. Ale za chvíli nejspíš začnu litovat toho, že jsem tě vůbec zaměstnal. Jednoduše můžu změnit názor – a pak mi samozřejmě budeš muset do poslední pence vrátit všechno, co jsem ti za tu dobu nastrkal, kamarádíčku. Ty nenažranej budižkníchemu! Ze všeho nejvíc nesnáším nepoctivý policajty. Jestli mě někdy nějaký polda chytne, tak doufám, že to bude takovej, co se ode mě nenechal podmáznout. To by bylo čestný zatčení, víš, a s tím bych se i srovnal. Ale fízly, jako jsi ty, mám jenom na to, aby dělali, co po nich chci.“

MARTINA COLE

Branch ležel na podlaze své kanceláře a rukama si kryl hlavu proti dalšímu Michaelovu útoku. Velice dobře si uvědomoval, že jejich rozhovor slyší celá policejní stanice a všichni velmi dobře vědí, co se děje. Čekal výprask, kterého se mu dozajista dostane. Dopustil se kolosální chyby a nemůže ji nijak napravit, protože ji sám způsobil. Upřímně věřil, že jako policista vyšší šarže se podobnému zacházení vyhne. Domníval se, že Flynn se i přes všechny své peníze a pověst bude zdráhat vztáhnout ruku na člena policejního sboru. Hluboce se však mýlil. Ten chlap měl větší moc, než si Branch představoval. Nikdo mu nepřišel na pomoc, a to mu otevřelo oči. V ostatních kancelářích se rozhostilo naprosté ticho. Všichni poslouchali jejich hádku a Branch cítil dokonalé ponížení.

Pak se s bouchnutím rozlétly dveře a do místnosti vpadl jako anděl pomsty vrchní komisař Dennis Farthing. Skrz oblak cigaretového kouře cenil umělé zuby. Timothy Branchovi se mocně ulevilo. Vzápětí však zaslechl, jak jeho nadřízený říká s předstíranou upřímností: „Moc mě to mrzí, Michaeli. Ale nic se neboj, příteli – nasadím na případ svoje nejlepší lidi, tím si buď jistý. Ujišťuju tě, že Jessie je pro nás prioritá.“

Z Michaela Flynna pozvolna vyprchala zlost. Právě tohle chtěl slyšet – ujištění, že policie usilovně hledá jeho dceru. Dělal to hlavně kvůli manželce. Potřebovala vědět, že Jessie považují za přednostní případ a že manžel využívá svou značnou moc k nalezení jejího dítěte. V hloubi duše však věděl, že něco není v pořádku. Tahle věc byla mnohem závažnější, než se všichni domnívali. Jessie nikdy nevynechala den výplaty kapesného a ještě se nestalo, aby během čtyřiaadvaceti

POMSTA

hodin nezavolala matce. I když se úplně zfetovala, vždycky zatelefonovala mámě, aby si s ní popovídala. Věděla totiž, že pokud by se s ní nespojila, Josephine by si o ni dělala obrovské starosti. Chápala, že jí máma potřebuje slyšet, neboť sama také není úplně v pořádku. Jessiinu reputaci zachraňovalo pouze to, že denně volala matce.

Teď už ji skoro čtyři dny nikdo neviděl ani o ní neslyšel. Michael musel upřímně přiznat, že je stále neklidnější.

—

Josephine Flynnová nemohla popadnout dech. Bylo to znamení, že na ni přichází záchvat paniky, a tak se posadila do křesla a snažila se klidně dýchat. Nenáviděla se za svou slabost, ale nervy ji trápily vždycky. Cítila, že jí srdce tluč pomaleji, a úlevně zavřela oči.

Vychutnávala si znovunabytý klid a pocit normálnosti. Těšila se z vědomí, že alespoň na krátkou chvíli přemohla své demony. Pomalu otevřela oči a smutně se kolem sebe rozhlédla. Věděla, že by se měla přinutit k činu a třeba uklidit, zkrátka provést něco konstruktivního. Rovnou to ale zavrhl, protože něco takového nikdy neudělala. Kolikrát už sama sebe přesvědčila, že je připravená konečně se přimět k činu, vzít svůj život do vlastních rukou a zvládnout své okolí! Jakmile však došlo na lámání chleba, nikdy neudělala nic, co by stálo za řeč.

Všimla si rozhrnutých závěsů. Zatímco spala, nejspíš se sem vkradl Michael a roztáhl je. Ona sama by se neobtěžovala. Ráda je nechávala zatažené, protože se tak mohla skrýt před skutečným světem. Michael vždycky tvrdil, že mají báječný výhled z oken, na samá pole, bez jediného domu na do-

MARTINA COLE

hled. Domníval se, že jí to pomůže cítit se lépe a mít v sobě větší klid. Nechápal, že pro ni výhled z oken není důležitý, že ji vůbec nezajímá. Vlastně ji zajímalo pouze její nejbližší okolí.

Pomalou vstala a přistoupila k toaletnímu stolku. Michael jí na něm nechal džbán čerstvé vody a Josephine se nad jeho laskavostí usmála. Nalila si skleničku, pečlivě odpočítala léky a rychle je spolkla. Cítit tobolky v ústech, než je zapije několika hlubokými doušky čerstvé vody, ji uklidňovalo. Manžel věděl, že vodu potřebuje. Okamžitě se cítila lépe. Začala další den, který ji bude stresovat stejně jako všechny předchozí.

Vrátila se ke křeslu a znovu se do něj posadila. Všude, kam se podívala, byly nějaké krámy – štosy fotografií, noviny, prázdné nádoby. V rozích viděla kupy bot a všude po podlaze se válelo její oblečení. Stěny láskyplně obložila igelitovými pytli s různým harampádím. Hromadění krámů pro ni představovalo ochranu před okolním světem. Dodávalo jí pocit bezpečí. Kdykoli se podívala na něco, co uchovávala z důvodů, jež znala jenom ona sama, vyvolalo to v ní úsměv a nějakou dávnou vzpomínku, na které nikomu kromě ní nezáleželo.

Teď ale Jessie zmizela a nedala jí ani vědět. Instinkt Josephine napovídal, že dceři se stalo něco zlého.

Otevřela taštičky s make-upem, které měla vždycky u sebe, a přitáhla k sobě velké zrcadlo. Započala zdlouhavý proces malování masky, která jí umožní co nejlépe čelit světu.

—

Michael Flynn byl unavený. Dvě noci se pořádně nevy spal, a ačkoli to považoval za nemožné, velice se strachoval

POMSTA

o dceřino bezpečí. Jessie byla sobecká, nenasytná, manipulovala s druhými a postrádala jakoukoli morálku. Právě proto nikdy nevynechala výplatu kapesného. Žila velice nákladně a ráda si dopřávala. Nebyla tak nenáročná, jak se tvářila.

Nikdy ji nespouštěl z dohledu a ostatní si klidně mohli myslet, co chtějí. Dovolil jim to. Jessie navzdýcky zůstane jeho holčičkou, i když je velmi těžké ji milovat. Přesně věděla, jak otce vytočit. Pojíkala to jako své životní poslání. S neskryvaným nadšením ho zraňovala a záměrně se nestarala o svého syna, aby mohla otce trápit. Michael s Josephine si dítě ochotně vzali na starost a k Jessiině vzteku to pro ně neznamenovalo žádný problém. Oba to považovali za znovuzrození své rodiny a vnuka od jeho příchodu na svět zbožňovali. Jessii naproti tomu narození potomka nijak zázračně nezměnilo, jak předpokládala její matka. Místo toho synka při první příležitosti opustila a od té doby se do jeho života po libosti vracela a zase se z něj vytrácela. Michael ji za to nenáviděl ještě víc než za to, že trápí svou nebohou matku.

Jessie si myslela, že je jedinou osobou na světě, která si zaslouží zájem ostatních. To byla celá ona – arogantní nána bez sebemenšího náznaku morálky. Všechny kolem sebe považovala za nástroje k dosažení svých cílů, včetně vlastního dítěte. Michael to byl v posledních několika letech nucen přijmout. Nešlo to tak snadno, jak si všichni ostatní mysleli. Přišlo mu to hodně zatěžko, protože dceru velice miloval. Byla jeho holčička, jeho jediné dítě. Zároveň se však projevovala jako sobecká, krutá, zatrpklá, manipulující, hrabivá, prohnaná a pokrytecká kráva, kterou zajímá jenom opíjení, fetování a souložení nebo rovnou to všechno najednou. Kdysi se v ní viděl, ale teď se musel denně vyrovnávat s tím, že se za ni sty-

MARTINA COLE

dí. Jenom díky jeho postavení se k němu nedonesly drby, které si o ní vyprávěli druzí. Byl za to vděčný, protože kdyby ho dohnala příliš daleko, mohl by provést něco, za co by šel sedět.

Zíral na telefony ve své kanceláři a doufal, že únosci mu zavolají a sdělí mu, že Jessie je v pořádku. Jakmile jim zaplatí a bude mít dceru u sebe, vyčenicí ty grázly, zatočí s nimi jako se vzteklými psy a osobně se postará, aby už nikdy žádným rodičům nezpůsobili podobné utrpení. S ohromným potěšením je sprovodí ze světa v naprosté hrůze a v co největších bolestech, jaké jsou fyzicky možné.

Dceřino zmizení bral osobně. Pachatelé se mu snaží něco naznačit. Tady jde určitě o něho. Nedokázal si pomoci a uvažoval, zda v tom dcera náhodou nemá prsty. Nejlépe ze všech věděl, že je schopná čehokoli. Doufal však, že se mylí. Přes všechno, co se stalo, nesnesl pomyslení, že by se ho pokusila oškubat. Pokud se o to ale opravdu snaží, osobně všem zúčastněným – a Jessii především – ukáže, jak moc ho naštvá. Jestli v tom dcera má prsty, bude to poslední kapka a on proti ní podnikne drastické kroky.

Některé věci nelze nikdy odpustit. Takové, které nakonec způsobí, že se člověk obrátí proti své vlastní rodině.

—

Jessie se znovu probudila a okamžitě si uvědomila, že s ní v místnosti někdo je.

Tma zůstávala stejně neproniknutelná jako předtím a bylo tu chladno a vlhko. Jessie věděla, že nesmí promluvit jako první. Táta jí vždycky kladl na srdce, že když si není jistá, má držet jazyk za zuby. Pokud si člověk nechává své názory pro

POMSTA

sebe, ostatní časem pocítí potřebu vysvětlit svůj záměr. Bolestná zkušenost ji naučila, že měl pravdu. Neřekla tedy ani slovo.

Slyšela čísi mělký dech a uvědomila si, že ten člověk ji také slyší dýchat. Ví, že Jessie už nespí. Úplně ji to probralo. Byla to děsivá zkušenost. Nikdy si nemusela dělat starosti kvůli tomu, jak druzí zareagují na její výstřelky. Mohlo se jí stát cokoli, mohla říct nebo provést, co ji napadlo, ale vždycky věděla, že ji otec zachrání. Nikdo se s ní nechtěl pustit do křížku, protože pak by se musel postavit Michaelu Flynnovi, a o to žádný rozumný člověk nestál. Proto ji nikdy nezavřeli, třebaže pořád zacházela do krajnosti. Zvesela otce vytáčela a on jí vždycky zajistil nedotknutelnost. Díky němu si připadala neporazitelná. Spoléhala na něho. Nezáleželo na tom, co provedla, nebo do jaké šlamastyky se dostala, otec ji z ní vždycky vytáhl. Vnímala to jako další z jeho slabostí a tím spíš si dělala, co chtěla. Koneckonců za ni vždycky zaplatil kauci. Šlo mu jenom o to, aby Jessie svými činy nenarušila jeho životní styl. Záleželo mu pouze na pověsti. A tak si jeho jediná dcera dávala pořádně záležet, aby jako rodič měl pověst mizernou. Bavilo ji to. Těšilo ji vědomí, že svými činy podřívá jeho autoritu. Chtěla ho přinutit, aby si uvědomil, že vlastně za nic nestojí.

Teď ale nevěděla, co si má myslet. Bude muset improvizovat. Dostala se do pořádné bryndy. Člověku, který ji unesl, nezáleží na ní ani na jejím příjmení.

Hrozně se bála. Ve tmě nebyla sama a věděla, že se z ní hned tak nedostane.

—

MARTINA COLE

Josephine Flynnová se s úsměvem podívala na vnoučka. Byl krásný – tmavovlasý a modrooký, přesně jako jeho dědeček. Měl dokonce i Michaelovo charakteristické chování a vyjadřování. Považovala to za záhadu, obzvláště když Jessie netušila, kdo je jeho otec. Josephine věřila, že Michaelovy geny jsou natolik silné, že přebily všechny ostatní, jimiž přispěl člověk, který vnuka zplodil. Doufala v to kvůli chlapci samotnému. Jeho otcem mohl být opravdu kdokoli a tento fakt se nedal oddiskutovat. Jessie si dítě nechala jenom proto, že podle Michaela potrat nepřicházel v úvahu. Interrupce byla jedinou věcí, kvůli níž by Josephine dokázala na dceru zanevřít. V jasnějších chvílích si ráda myslela, že Jessie by se něčeho tak ohavného nedopustila.

Jessie věděla, s jakými obtížemi ji matka porodila. Všechny ostatní děti potratila, některé dokonce po Jessiině narození. Josephine chovala přesvědčení, že dítě je dar boží, a považovala za neodpustitelné něco tak báječného odmítnout. A tak se Jessie zklidnila, na nějakou dobu přestala pít a brát drogy a přivedla na svět tohoto hezkého, báječného hošíka. Dva dny po porodu ho opustila a bez mrknutí oka ho přenechala svým rodičům. Tento dceřin čin Josephine bolet ze všeho nejvíc, třebaže vnuka ochotně přijala. Jessii bylo pouhých šestnáct a Josephine doufala, že dcera snad po porodu dospěje a začne chápat, že všechny činy mají své následky. Jenomže se velice spletla. Jessie se totiž začala chovat ještě hůř.

Ani se neobtěžovala hoča pojmenovat, což podle Josephine dokonale vystihovalo celou situaci. A tak chlapečkovi dala sama jméno podle vlastního uvážení – Jake. Jessie vůbec nijak nezareagovala.

Jakeovi teď bylo šest let, ale nosil oblečení pro osmileté.

POMSTA

Byl velice chytrý a ve svém věku už dovedl číst a psát. Projetoval veškeré známky, že z něho vyroste nadějný student, což rozhodně nezdědil po matce. Jessii to ve škole nikdy nešlo – ne že by nebyla chytrá, ale prostě byla líná. Vždycky zvolila cestu nejmenšího odporu a Josephine to dávala za vinu sobě. Velice dlouho na Jessii čekali a ona ji od prvního dne kazila, jak mohla. Teď toho litovala. Její matka měla pravdu, když ji před lety nabádala, že je třeba Jessii trestat a usměrňovat její svéhlavost.

Michael jí ve výchově nechal volnou ruku. Pokud šlo o dcerku, nikdy Josephine nevnucoval své názory, dokonce ani ve chvílích, kdy měl veškeré právo si dupnout. Velice Josephine miloval a vyhověl každickému jejímu přání. Až moc ji zbožňoval a ona ho o to víc milovala. Věděla, že méně charakterní muž by od ní kvůli jejím problémům utíkal, co by mu nohy stačily. Po Michaelově boku se však vždycky cítila milovaná a ctěná.

Sledovala, jak se vnuk rozhlédl po její ložnici nacpané věcmi, a čekala nevyhnutelné.

„Je tady moc velká tma, babi. Co kdybys se mnou šla na zahradu? Mohla bys mě třeba houpat.“ V hlase mu jako vždycky zaznívala naděje.

Josephine se smutně usmála. „Na to přece máme Danu, Jakeu. Je mnohem mladší než babička a může za tebou běhat. Víš co? Pohoupej se, pak si s dědou dáme večeři a potom si všichni zahrajeme nějakou hru, ano?“

Jake pokrčil rameny. Přesně to očekával. „Tak jo. Přijde se na mě maminka brzy podívat?“

Tuhle záludnou otázku jí kladl pokaždé, když si vzpomněl, že má maminku. Josephine v sobě potlačila smutek

MARTINA COLE

a zvesela mu odpověděla: „Brzy se s ní uvidíš. Víš přece, že má hodně práce. Ale jakmile se na chvíli uvolní, rovnou za tebou přijde.“

Dana O'Carollová byla dobrá chůva, která věděla, kdy má zasáhnout. Popadla chlapce za ruku a hlasitě pronesla s hutným irským přízvukem: „Tak pojď, Jakeu, půjdeme si hrát. Babička si potřebuje něco zařídit.“

Josephine je sledovala, jak odcházejí z místnosti, a ztrápeně zavřela oči. Pomalu se zvedla z křesla a podívala se na sebe ve vysokém zrcadle, které jí Michael přivezl až z Francie. Bylo velice staré a stálo celé jmění. Josephine si ho velmi oblíbila. Viděla v něm velmi krásnou, dobře oblečenou a dokonale nalíčenou ženu se smutnými zelenými očima. Na svůj věk nevypadala a stále měla záviděníhodnou postavu. Jen husté blond vlasy si musela začít barvit. Každý měsíc za ní přišla slečna, nabarvila jí vlasy, udělala jí manikúru a voskem odstranila chloupky. Josephine o sebe vždycky pečovala. Kdyby byla ochotná vyjít z domu, pravděpodobně by se za ní stále otáčeli muži. Věděla, že Michael je na ni pyšný. Vždycky jí dodával pocit, že je jediná žena na celém světě, a choval se k ní jako ke královně.

Kdyby se ho Jessie snažila pochopit a vyšla mu vstříc, určitě by se do této situace nedostali. Jenže ona vždycky musela mít poslední slovo a dobře věděla, že kvůli matčiným potížím má navrch. Vadilo jí, že Josephine žije ve svém uzavřeném světě, a vinila z toho otce. Jessie matce nevěřila, ani když se jí ze všech sil snažila vysvětlit, jak se věci mají. Teď se Josephine hrozila, že se její holčička dala dohromady s někým, kdo jí hrozně ublížil.

Jessie přitahovala muže, kteří ji zneužívali, chovali se k ní

POMSTA

jako k onuci a bez mrknutí oka ji odkopli, když je omrzela. Právě takové muže vyhledávala a platila za ně. Financovala je z otcových peněz, protože věděla, že ho tím naštvě. Michaelovi vadilo, že jeho dcera marní život, jenom aby mu ublížila. Teď se zdálo, že opravdu sáhla vedle a našla si muže, kterého nedokáže ovládat.

Příliš dlouho se neozvala. Jessie matce volala každý den. O otci si mohla myslet, co chtěla, ale maminku milovala. Byly si velice blízké a Michael se na Jessii nadobro nevykašlal jenom proto, že věděl, že Josephine by velmi těžko snášela, kdyby svou holčičku neviděla nebo alespoň neslyšela. Cítil, že dceři by prospělo, kdyby si musela sama vydělávat na živobytí a na vlastní kůži zažít, jaké to je, nebýt chráněná jeho jménem. Josephine tvrdila, že tak by dceru mohla úplně ztratit. Ve skutečnosti se bála, aby Jessie neskončila na ulici a neprodávala se každému, kdo jí zaplatí další dávku. Teď se v duchu ptala, zda Michael celou dobu neměl pravdu. Možná by Jessii skutečně prospěl krátký prudký šok, jak to nazýval.

Vzala do ruky svůj oblíbený růženec z olivového dřeva. Dostala ho o svatebním dni od Michaela. Nebyl drahý ani nijak zdobný. Pro ni však měl nezměrnou hodnotu.

Políbila Kristův kříž a rychle se pokřižovala. Potom vyšla z ložnice do velkého obýváku. Poklekla před krucifixem vévodícím celé místnosti a začala se modlit první desátek. Obvykle měla ráda Tajemství radostná, ale od Jessiina zmiizení se soustředila na Tajemství bolestná. Cítila zoufalství, které jistě prožívala i Marie, matka Kristova, když ji připravili o syna. Toužila jenom po telefonátu a modlila se, aby se jí dcera ozvala a ujistila ji, je v bezpečí.

—

MARTINA COLE

„Je si jistez? Jak máme vypátrat, kde se naposled pohybovala jeho dcera? Upřímně řečeno, fakt nevím, kde bychom měli začít. Může být úplně kdekoli.“ Marcus Dewer zmatení nepředstíral. Zároveň pocítoval obavy, neboť jako mnozí Michaelovi pracovníci Jessii Flynnovou znal mnohem intimněji, než by si její otec přál. Dostal k tomu nejednu příležitost. Teď se ztratila a Marcus se děsil, že se Michael o jejich plotkách dozví. Jako většina lidí se i on domníval, že Jessie si to někde úplně zfetovaná s někým rozdává a vůbec nic netuší o pozdvížení, které způsobila.

Jamie Gore pokrčil rameny. „Co naděláš, Marcusi. Má ráda tuhle část Brixtonu, protože tu sežene fet. Takže tady zaparkujeme a půjdeme se po ní poptat.“

Marcus si povzdechl a šikovně zajel na parkovací místo. Podíval se na Jessiinu fotografii. Nedalo se popřít, že je opravdu hezká.

„Tohle je úplná kravina! Všichni vědí, že za informace o ní je vypsána odměna. Celá Metropolitní policie pročešává Londýn. Takže nevím, co máme zjišťovat.“

Jamie Gore s kamarádem v hloubi duše souhlasil, ale byl příliš chytrý, aby to řekl nahlas. „Prokaž mi službičku, Marcusi. Zavři klapačku a dělej to, za co nám Flynn platí. Kdo ví, třeba na něco náhodou narazíme. Podle mýho bychom se měli kouknout do několika heroinovejch doupat. Víš, jaký jsou fetáci – nevšimli by si, ani kdyby vypukla třetí světová, dokud by jim nedošel fet. Takže existuje šance, i když malá, že se o jejím zmizení zatím nedoslechli. A nezapomeň, že jestli přijdeme na něco důležitýho, dostaneme tučnou odměnu.“

Marcus přikývl, ale netvářil se přesvědčeně. Mnohem víc se bál, že Jessii někde najdou předávkovanou a tuhou jako

POMSTA

preclík. Takovou zprávu by Michaelovi předával velice nerad. Většina lidí předpokládala, že právě to se Jessii Flynnové stalo. Čekalo se, kdy se objeví její tělo, ale nikdo nechtěl být jeho nálezcem.

—

Jessie byla zesláblá. Muž, který ji držel v zajetí, jí dával jenom minimum vody. Pořád měla žízeň, zato hlad už ji tolik netrápil. Nedokázala spočítat, jak dlouho už je tady dole ve tmě. Zdálo se jí, že hodně spí, takže odhadovala, že ten člověk jí něco přidává do vody, aby zůstala klidná. Alespoň jí rozvázal ruce. Na kotnících jí ale nechal pouta, od nichž vedl řetěz zaklesnutý do kovového oka ve stěně za matrací. Pořád tu byla tma. Jessie zahlédla světlo, pouze když jí přinesl vodu. Měl baterku, ale ta ji oslnila, takže si zakryla oči rukama. Stejně měla dojem, že muž nechce, aby ho viděla, a tak na jeho hru přistoupila. Nic jiného ani nemohla udělat.

Ze všeho nejvíc ji děsilo, že na ni stále nepromluvil. Vyhrážovala mu a klela, řekla mu, že otec ji bude hledat, ale nedonutila ho k žádné reakci. Jenom na ni posvítíl baterkou a ukázal jí starý nočník, do něhož měla vykonávat potřebu. Řvala na něho, nadávala mu, ale on nereagoval.

Nějakou dobu už byla vzhůru a slyšela, jak se muž pohybuje venku za dveřmi. Potlačila v sobě vzrůstající paniku, kterou stále hůř ovládala. Nevěděla, co má dělat, co se od ní chce. Cítila své vlastní výkaly a špínu na celém těle a oblečení. Čekala, kdy ji znásilní nebo fyzicky napadne, ale nic jí neudělal. V pravidelných intervalech jí nosil vodu a občas vyprázdnil nočník. Také jí tu nechal příkrývku. Mohla se je-

MARTINA COLE

nom domnívat, že ji unesl a teď čeká, až mu za ni otec dá výkupné. Určitě to udělá – matka už se o to postará. Ale proč mu to trvá tak dlouho?

Pořád myslela na všechny filmy o sériových vrazích, které v životě viděla, a na všechny knížky o únoscích, kteří své mladé oběti týrali a znásilňovali. S tím rozdílem, že v knížkách a filmech jim vždycky byl v patách detektiv, který dívku samozřejmě zachránil a maniaka zabil. Člověk to věděl, protože detektiv případ *vždycky* vyřešil, i když měl k dispozici jen nepatrné stopy. Maniak byl také často v přímém kontaktu s policií a vysmíval se jí. Čtenář nebo divák fandil detektivovi a celou dobu věděl, že případ dovede ke zdárnému konci. Ve skutečném životě to tak ale nechodilo. Jessie se velice bála, že jednou muž přijde a doopravdy jí ublíží.

Arogance z ní dávno vyprchala. Poprvé po letech byla naprosto strážlivá a kromě toho si velice dobře uvědomovala, že ještě nechce umřít. Svým způsobem měla ráda svého syna a chtěla ho znovu vidět. Toužila vidět mámu a nechat se od ní ještě jednou obejmout. Nepřestávala si lámat hlavu nad tím, zda se únos nějak týká jejího táty. Mnoha lidem šlápl na kuří oko. Pokud tomu muži jde o peníze, dávno by měla být na svobodě. Co když ji tu drží ze zášti vůči jejímu otci? Anebo co když to je sériový vrah, jemuž jsou otcovo jméno a pověst úplně ukradené?

Strčila si pěst do úst, aby nezačala křičet. Stále jí zbývalo dost síly, aby se udržela a nedala před ním najevo strach. Dokud to půjde, bude před ním skrývat, jak moc se ho bojí. Klidně ho bude prosit na kolenou. Udělá cokoli, jen aby se z téhle situace dostala.

Zabalila se do přikrývky a přinutila se rozumně uvažovat.

POMSTA

Soustředila se jenom s námahou, protože temnota podněcovala hrůzu a symbolizovala konečnost. Její věznitel pro ni dál zůstával záhadou. Dokud na ni nepromluví nebo nějakým jiným způsobem nedá najevo, že si uvědomuje její přítomnost, Jessie nebude ani tušit, s kým přesně má tu čest. Cítila, jak jí po tvářích stékají slzy, a ani se je nepokoušela zadržet.

—

„Hele, Jakeu, dojez večeri.“

Michael na vnuka mrkl. Jako vždycky ho ohromilo, jakou lásku v něm Jake vyvolává. Vzhledem k okolnostem chlapcova narození bylo s podivem, jak silný cit k němu chová.

„Jím večeri, dědo, aby ze mě vyrostl stejně velkej a silnej chlap, jako jsi ty.“

Michael si povzdechl. Vzpomněl si na dobu, kdy byla Jessie stejná jako tenhle prcek – nevinná, důvěřivá a nadšená ze společnosti rodičů. To se úplně změnilo, když dosáhla čtrnácti let. Přes noc se z ní stal úplně jiný člověk – nedalo se s ní vyjít, chovala se divně a nenávistně. Všichni mu říkali, že je to jen pubertální rozháranost a že z toho vyroste. Mýlili se. Bylo to s ní čím dál horší a nakonec se úplně vymkla kontrole. Teď zmizela a on nevěděl, co má dělat.

KNIHA PRVNÍ

Buď cestu najdeme, nebo si ji uděláme.

Hannibal

Neslibujte si nic od útisku, nedejte se šálit tím,
že něco uchvátíte, k jmění, byť i přibývalo, neupněte srdce.

Žalm 62,11

KAPITOLA PRVNÍ

1979

Michael Flynn se rozhlédl se zájmem po ošumělé kanceláři. Tak tady Patrick Costello, legendární zločinec z East Endu, organizuje aktivity, které jeho rodině zajišťují tučné výdělky. Michael až dosud pracoval pro jednoho z Patrickových vymahačů dluhů, pitomce jménem Jimmy Moore. Ve skutečnosti ale toužil být uprostřed dění a aktivně se podílet na všem, co bratři Costellové dělají. Věděl, že od Patricka se může hodně naučit.

Patrickovi táhlo na padesátku, ale vypadal mladší než jeho vrstevníci. Ve dvaceti ho poslali za mříže, kde si odseděl devět let. Čas strávený ve vězení využil moudře. Zavřeli ho za vraždu a jako odsouzenec na doživotí dostal šanci na sobě pracovat. Využil všech možností, které se mu naskytly. Chodil do posilovny a vystudoval anglickou literaturu. Vůbec poprvé v životě pochopil, jakou moc může člověku přinést vzdělání.

Pustili ho dříve a Patrick se začal k zločineckému životu stavět jinak. Svě si odseděl a nehodlal se znovu dopustit stejné chyby. Teď dával dobrý pozor, aby se žádná z jeho aktivit nedala vystopovat až k němu. Svým lidem dobře platil a mohl si být jist, že pokud by se všechno zhatilo, vezmou vinu na sebe.

Jeho bratr Declan byl o pouhých pět let mladší, ale choval se jako velký, přerostlý školák. Byl samý žert a kamarádství. Měl široký otevřený obličej vyzařující upřímnost a nikoho by ani nenapadlo, že je schopen krutého násilí. Nikdy nezapomněl ani neodpustil nic, co považoval za urážku. Dohromady to z něho dělalo velmi nebezpečnou osobu.

Řešil každodenní záležitosti se zaměstnanci firmy a jemu i bratrovi to tak vyhovovalo. Raději vydával příkazy, než aby plánoval operace, a Patrick na to ochotně přistoupil. Declan mu zase s radostí přenechal důležitá rozhodnutí ohledně obchodu a investic. Patrick by dokázal zorganizovat i papežskou mši ve Vatikánu, na což by Declan nestačil.

Patrick byl hlava rodiny. Dohlížel, aby všechno běželo jako na drátkách, a organizoval veškeré firemní aktivity. Také si zvlášť platil několik mužů. Začali v rodinném podniku, ale Patrick záhy rozpoznal jejich schopnosti a nabídl jim novou možnost. Stali se jeho osobními zaměstnanci a on je seznámil s výnosnou a zároveň nebezpečnou stránkou rodinného podnikání. Osobně je vycvičil a zodpovídali se výhradně jemu. Při práci pro Patricka bylo nejdůležitější umět všechno udržet v tichosti a v případě zatčení bez reptání čelit následkům. Tohle nepohodlí Patrick svým mužům vynahrazoval štědrými finančními odměnami.

Michael Flynn konečně dostal příležitost promluvit si

MARTINA COLE

s Patrickem Costellem mezi čtyřma očima a nehodlal ji promarnit.

Slyšel, jak Patrick po schodech stoupá ke své kanceláři, a trpělivě na něho čekal.

Patrick celý rozzářený vstoupil do dveří. „Omlouvám se, chlapče, ale víš, co se odnepaměti říká – nemají pokoj svévolníci.“

Michael se na něho místo odpovědi usmál.

Patrick chvíli stál u psacího stolu a pozorně se na Michaela díval.

Ten jeho pohled klidně opětoval, ale přesto byl nervózní. Patrick Costello na svém území působil nebezpečněji než jinde a Michael pochopil, že si plně zaslouhuje pověst muže, jehož není radno rozčítit. V životě si nepřipadal tak zranitelný ani nervózní. Své pocity ale udržel na uzdě.

Patrick se najednou usmál. „Nebuď ze mě nervní, Michaeli. Mám na tebe dobrý reference a chci, abys pro mě pracoval. Jako moje pravá ruka.“

Michaela jeho slova natolik ohromila, že se ani nezmohl na odpověď.

Patrick se na něho usmál. Kromě ohromení v mladíkových očích četl čirou žádostivost. Zvolil dobře. Michael Flynn byl mnohem mladší než všichni ostatní zaměstnanci, ale už svým nadřazeným dobře vydělával. Ještě důležitější byla jeho pověst člověka, kterého neužije na zbytečné diskuze.

Na Patricka udělalo dojem, jak si Michael poradil s Jimmym Moorem, neužitečným debilem, kterého nesnášeli všichni, kdo s ním přišli do styku, včetně jeho příbuzných. Lidi kolem sebe jenom buzeroval a myslel si, že mu to projde, protože jeho strýc Terry Gold je známý zločinec. A přes-

to Michael Flynn, o kterém Patrick věděl, že se o sebe dokáže velice dobře postarat zejména ve vztahu ke skřetovi jménem Jimmy Moore, měl dostatek rozumu, aby zachoval chladnou hlavu a dělal svou práci. Také nikomu neprozradil, že Jimmy si stranou ulejvá peníze, dokud si tím nebyl stoprocentně jistý. V té době se už Patrick chystal domluvit s Declanem, že to Mooreovi co nejdřív zatrhnou. Lidi, jako byl Michael Flynn, měl rád na své straně. Tenhle mladík pro něho bude ochotně pracovat, a pokud dojde na lámání chleba, bez zbytečného rozruchu si odsedí své roky.

„Nevím, co bych řekl, pane Costello...“

„Než mi odpovíš, musíš pochopit jednu věc, Michaeli. O mých aktivitách ve firmě se zásadně nemluví. Domlouvám zatraceně výnosný obchody, který musejí zůstat v naprostém utajení. O konkrétním podvodu vědí jenom dva nebo tři lidi, který na něm v určitou chvíli pracujou.“

Patrick si Michaela pozorně prohlížel. Michael lehce přikývl na znamení, že s nastávajícím šéfem zcela souhlasí. Patrick si ho chtěl vyzkoušet – jeho nynější reakce ho buď vynese vzhůru, nebo mu přinese pád. Buď mu zajistí práci u Patricka, nebo se bude muset vrátit k Jimmymu.

Patrick si povzdychl, jako by uvažoval, zda Michael vůbec stojí za jeho pozornost. „Podle mýho je lepší, když je do věci zasvěceno co nejmén lidí. Jedině to zaručí naprostou diskrétnost, která je nutná, když jde o vysoký sumy. A já s jinýma než vysokýma sumama nepracuju. Během několika hodin se dozvím, když některej z mých nejbližších spolupracovníků řekl něco nevhodného nebo si jako správnej pitomec pustil hubu na špacír. Vysvětluju ti to, abys věděl, jak to u mě chodí, a bylo ti jasné, co se od tebe očekává.“

MARTINA COLE

Michael dál mlčel. Po pravdě netušil, jak by měl odpovědět. Trpělivě čekal, co dalšího Patrick řekne.

„Declan je úplně skvělejší. Jak dobře víš, vede celou naši firmu. Ale co ti teď řeknu, si nech pro sebe.“

Michael tentokrát zřetelněji přikývl. Dával Patrickovi své slovo.

„Declan je fajn mužskej, ale bez podrobný mapy a policejního psa by nedokázal najít ani cestu do vlastní prdele. Takže mám pár chlapů, co se starají o veškerý peníze, a Declan dělá to, v čem je dobrej – dohlíží na hladkej běh firmy. Tohle všechno ti tu povídám, protože ti důvěřuju. Já velím v rodině a Declan se ode mě nechává vést. Pracuju na nebezpečnějších věcech. Za scénou, abych tak řekl.“

Michael Patricka obezřele pozoroval, jak jde k velké staré skříni na spisy u zadní stěny kanceláře. Otevřel horní zásuvku a vyndal z ní láhev skotské whisky. Vrátil se k psacímu stolu a uvelebil se do velkého koženého křesla. Vzal dva otlučené čajové šálky, naplnil je zlatavou tekutinou a jeden podal Michaelovi. Zhluboka se napil a plynule pokračoval: „Líbíš se mi, Michaeli. Máš před sebou skvělou budoucnost. Jsi hodně mladej, ale u tebe mi to připadá jako dobrá věc. Chci tě vzít pod svoje křídla a zaučit tě do toho, co časem dostaneš na starost. Budeš vydělávat pořádný prachy, protože pokud by se všechno mělo z nějakýho důvodu podělat, ty si za to půjdeš na hodně dlouho sednout. Rozumíš mi, Michaeli? Kdyby nám to nevyšlo, budu od tebe očekávat, že to vezmeš na sebe. Proto dostaneš velký prašule, chlapče.“

Michael se nejdřív napil whisky a uvítal palčivé teplo, které se mu pomalu rozlévalo po těle. Konečně přesně chápal, co se po něm chce. Patrick se mu tu hořkou pilulku ani ne-

snažil osladit. Mluvil s ním s krutou upřímností, což bylo pro Michaela důležité. Svou odpověď si pak zpečetil osud.

„Rozumím vám, a pokud o mě pořád máte zájem, jdu do toho.“

Patrick se usmál. Přesně tohle čekal. Jako obvykle si vybral dobře. Vůbec by mládenci nezazlíval, kdyby couvl. Lidé, které najímal, museli od samého začátku vědět, do čeho jdou. Rád jim na rovinu říkal, do čeho se pouštějí a co přesně od nich očekává. Jakmile se od něho nechali zaměstnat, stali se jeho majetkem.

„Jsi fajn kluk, Michaeli. Takhle mladý lidi do firmy obvykle netahám, ale potřebuju někoho, kdo rozumí novému světu, kterej se rýsuje na obzoru. Slyšel jsem o tobě skvělé věci a osobně vím, že dokážeš držet jazyk za zubama. Pokud budeš poslouchat, co ti říkám, a použiješ hlavu, bude mizivá pravděpodobnost, že by tě zavřeli. Ale jako u všech zločineckých podniků nějaká bude. To musíš pochopit.“

Michael pokrčil rameny. „Vím, do čeho jdu. Oceňuju vaši upřímnost, ale už odmala vím, že zabásnutí patří k riziku podnikání. Nejsm žádněj pitomec, Patricku. Znáám nevýhody tohohle byznysu, a pokud mě zavřou, srovnám se s tím a svoje si odsedím. Sám víte, že nic jinýho se dělat nedá.“

Patrick Costello měl Michaela rád už předtím, ale teď zjistil, že ho začíná také obdivovat. Tenhle mladík měl všechno – fyzický půvab i opravdu rozumný přístup k věci. Teď si ho k sobě ještě musí napořád připoutat. Zainteresuje ho do něčeho, co mu zajistí Michaelovu věrnost a zároveň to mezi nimi vytvoří pouto.

„Dobře, Michaeli Flynnne. Vítej ve firmě.“

KAPITOLA DRUHÁ

Josephine Callahanová se hezky oblékla, aby udělala dojem – od dlouhých, hustých blond vlasů upravených podle nejnovější módy až po boty s jehlovými podpatky. Vypadala přesně tak, jak má vypadat přítelkyně muže, jako je Michael Flynn. Když ji bral ven, očekával, že se naporádí, a ona chápala proč. Budoval si jméno a potřeboval přítelkyni, která se mu vyrovná. Chodila s ním od svých čtrnácti. Jemu tehdy bylo devatenáct, ale věkový rozdíl nikdy nikomu nevadil. Teď, v sedmnácti, mu patřila ve všech důležitých ohledech. Stali se z nich snoubenci a plánovali svatbu. Nemohla žádat víc. Tvořili dokonalý pár.

Josephinin otec, Des Callahan, byl zločinec – nijak slavný ani obávaný, ale ani žádný moula. Bez reptání si odseděl sedm let za bankovní loupež a vysloužil si tím úctu druhých. Jeho žena a dcera to neměly nijak lehké, když byl zavřený. Bez pravidelného příjmu se protloukaly, jak se dalo, a závisely na dobré vůli Desových šéfů. Des z basy vyšel jako poučený člověk. Začal plánovat do budoucna a nečestné výdělký

POMSTA

investoval do legálních firem pro případ, že by měl znovu smůlu a zase ho na dlouho zavřeli. Josephinina matka Lana vedla kavárnu u silnice A13 a sázkovou kancelář v Dagenhamu. V současnosti oba podniky kvetly a otec, který se nestáhl zcela do ústraní, si mohl vybírat práci.

Josephine byla rodiči zbožňovaný jedináček. Nyní ji zbožňoval i Michael, který představoval toho nejlepšího manžela, jakého si pro ni mohli přát.

Dneska ji bral na večírek do nového domu Patricka Costella. Patrick byl Michaelův nový šéf a Josephine věděla, jak důležité pro ni je, aby ji Costellovi také přijali. Michaela moc milovala a pevně se rozhodla, že na ni bude pyšný.

KAPITOLA TŘETÍ

Declan Costello byl opilý a uvědomoval si, že Patrickovi by se to nelíbilo. Pil už od brzkého odpoledne, třebaže věděl, že na večírek by měl dorazit naprosto střízlivý. Dneska se však dozvěděl tíživé informace, takže nebylo divu, že se na ně snažil zapomenout.

Viděl, jak se na něho Patrickova manželka Carmel jako obvykle znechuceně mračí, a okatě ji ignoroval. Hrozně mu lezla na nervy. Pořád se chovala, jako by byla víc než ostatní. Přitom kdyby si nevzala Declanova bratra, dnes by trčela v obecním bytě dvě minuty chůze od své matky jako většina jejich kamarádek. Declan nikdy nepochopil, co na ní bratr vidí. Byla to mizerná snobka bez náznaku osobnosti. Declan nebyl zrovna ztělesněním šarmu, ale alespoň se živil prací. Carmel měla jenom hezký obličej a velké kozy. Nic víc. Tečka.

Cítil, že se na něho dívá, a tak z večírku radši utekl do Patrickovy kanceláře. Chtěl se po něm podívat a dát si něco k pití.

Když otevřel dveře, k svému překvapení tam objevil Michaela Flynna, kterého Patrick chvíli nechal o samotě.

„Dobrý, Declane? Už ses viděl s Patrickem? Povídal, že si chce v krátkosti promluvit. Má fakt krásnej barák. V takovým bejváku jsem v životě nebyl. Připadám si jako ve filmu.“

Declan se přátelsky usmál. Mladého Michaela Flynna měl rád. Byl to fajn kluk a pro svoji práci měl nadání. Člověk, který dokázal snést pitomce Jimmyho Moorea a nesnažil se od něho utéct, musel mít něco do sebe. Michael byl zatím jediný, kdo pro něho vydržel pracovat. Kdyby se ti dva měli pustit do křížku, Declan by si na Jimmyho nevsadil ani zlámanou grešli. Michaela obdivoval za to, že svému šéfovi nikdy neskočil po krku. Věděl, kam patří, a Jimmy mu nestál za žádné potíže.

Jeho bratr měl s tímhle mladým mužem velké plány a Declanovi to dělalo radost. Patrick uměl najít lidi, kteří byli nejen mazaní a pracovití, ale také ochotní vzít v případě potřeby vinu na sebe. Nehodlal se už nikdy vrátit za katr.

„Přesně to jsem si zrovna myslel,“ zalhal, aby řeč nestála. „Je moc pěkněj, Michaeli. Ale na mě je to tu moc velký. K týhle haluzně patří ještě dvacetiakovéj pozemek. Osobně mám radši Londýn. Takovejhle nával venkovskýho vzduchu nemůže nikomu udělat dobře.“

Michael se zasmál. Declan očividně dost přebral. Když se dostal do takového stavu, dokázal být nebezpečný a člověk si na něho musel dát pozor. Pokud ale používal hlavu a neprovokoval ho, Declan se choval jako dobrý společník. Michael už pochopil, že k určitým lidem musí přistupovat s patřičnou úctou. Proto v určité společnosti vypil jenom několik skleniček a vždycky řekl něco milého lidem, kteří mohli ovlivnit jeho kariéru.

MARTINA COLE

Prohnaně odpověděl: „O tom nic nevím, Declane, ale říká se, že na venkovským vzduchu člověka napadají vilný myšlenky. Můžou za to všechny tyhle farmářský dcerky, co kolem sebe mají plno prostoru a málo chlapů.“

Declan se nahlas rozřehtal. Neslušné vtipy měl rád.

Na rozdíl od bratra se nikdy neoženil. Dámské společnosti si užíval, ale nikdy nezatoužil upřednostnit jednu ženu přede všemi ostatními. Měl radši rozmanitost. Ženy, které si pustil do života, využíval, ale choval se k nim dobře. Těch několik týdnů, na něž ho zaujaly, nešetřil penězi ani časem.

„To mě nikdy nenapadlo, Michálku. Asi bych měl obrazit okolní hospody a podívat se na místní buchy. Kde máš tu svoji nádhernou holku?“

Michaela jeho kompliment potěšil. Josephine byla opravdu překrásná. Dobře věděl, že převyšuje všechny ostatní dívky.

Než stihl odpovědět, rozlétly se dveře kanceláře a dovnitř vrazil Patrick Costello.

„Nazdar, kluci, jak se vám líbí můj novej barák?“ S očekáváním se podíval z Michaela na svého bratra.

Michael se zrovna chystal promluvit, když se do Patricka zuřivě pustil Declan: „Tak tys to musel udělat, Pate! Prosil jsem tě, aby ses na to vykašlal, ale ty mě ne a ne poslechnout.“ Najednou to vypadalo, že po bratrovi skočí.

Patrick Costello neodpověděl.

Michael tam jenom stál, neschopen jediného slova. Stejně nevěděl, o co kráčí. Bylo to vůbec poprvé, co Declana viděl tak rozezleného. Patrick to nejspíš také vycítil. Declanův výbuch přišel jako blesk z čistého nebe.

„Celá Goldingova rodina je po smrti. Všichni uhořeli

POMSTA

v posteli, až na syna – ten zřejmě zrovna přespával u kamaráda. Umřely dvě malý holky, bylo jim dvanáct a čtrnáct! Jak se cítíš, Patricku? Kvůli jedný posraný pětistovce!“

Michaelu Flynnovi se udělalo fyzicky špatně.

„Se mnou to nemá nic společnýho, Declane. Ten chlap nejspíš někomu dlužil peníze. Upřímně řečeno, byl to podělanej blbec.“

Declan se zasmál bratrově aroganci. „Co si o sobě kurva myslíš, Patricku? Nezapomeň, že za takovýhle věci obvykle přichází odvěta. Říká se tomu karma. Klidně si žvaň a do aleluja zapírej, já stejně vím, že je to tvoje práce.“

Vyletěl z místnosti jako vítr.

Michael se na Patricka podíval, celý zsinálý. Věděl, že ten příšerný masakr způsobil on sám.

Patrick pokrčil rameny. „To mě teda mrzí. Tohle byl celej Golding – jako obvykle lhal o tom, kde je.“

Zpozoroval hrůzu v mladíkově obličejí. Nalil mu velkou sklenku brandy a podal mu ji se slovy: „Hoď to do sebe, chlapče. Jsi v šoku. Kromě nás dvou se to nikdo nesmí dozvědět. Takový věci se občas stanou. Někdy se nedaří.“

Michael si pořádně lokl brandy.

„Ten chlap mi lhal, Michaeli. Tvrdil, že všichni jedou na několik dní pryč.“ Patrick si zhluboka povzdechl. „No, zkrátka už se stalo. Hlavně dávej pozor, ať to zůstane jenom mezi náma.“

Michael přikývl. Co jiného také mohl dělat?

„Vysvětlil jsem ti stinný stránky tohohle podnikání a ty je teď sám vidíš. Vezmi si k srdci moji radu, hochu – jestli to v týhle branži chceš někam dotáhnout, musíš se naučit vypouštět některý zbytečnosti. Je to tragédie, ale kdyby Gol-

MARTINA COLE

ding nebyl takovej prolhanej kretén, tohle by se vůbec nestalo.“

Michael přikyvoval v zoufalé snaze uvěřit Patrickovým slovům.

Patrick se mu podíval do očí a opatrně řekl: „Jestli je to na tebe moc, řekni mi to teď a můžeme se v klidu rozejít. Ale potřebuju vědět, jestli s tebou můžu počítat, Michaeli.“

Michael si tuhle příležitost nehodlal nechat uniknout. Snil o ní celý život. „Můžeš se mnou počítat, Patricku.“

Patrick se usmál. „Tušil jsem, že to řekneš.“

Michael Flynn v tu chvíli věděl, že za sebou spálil všechny mosty. Od začátku mu bylo jasné, do čeho jde. Chápal, že v téhle branži se vraždí. Mohlo se to stát komukoli z nich, z nejrůznějších příčin. Zrovna jako mu nad hlavou neustále bude viset nebezpečí dlouhodobého uvěznění. Když se člověk rozhodne stát zločincem, musí zkrátka riskovat. Nesmí dovolit, aby mu jedno podělané nedorozumění zkazilo zbytek života. Vypudí ho z mysli a ze své psychiky. Koneckonců udělal jenom to, co po něm chtěl Patrick Costello. Je za to placený a chce se té práci věnovat dál. Rozhodl se.

KAPITOLA ČTVRTÁ

„Krucinál, mami, vždyť je to jenom telefon! Podle toho, jak vyvádíš, by si člověk myslel, že žijeme ve středověku. Potřeboval jsem kvůli práci nechat do domu zavést linku. Jestli chceš, tak telefon samozřejmě můžeš používat.“

Hannah Flynnová v synově hlase slyšela rozladění. Tři měsíce pracoval pro Patricka Costella a hodně se změnil.

„A nevíš, komu bych asi tak volala?“

Její otázka Michaela ještě víc rozčílila. Člověk by si myslel, že v životě neviděla telefon a nikdy o něm ani neslyšela. Teprve nyní si uvědomil, že jeho matka má velmi málo přátel. Bylo jí teprve jednačtyřicet, ale začínala se chovat jako senilní bába.

Zhluboka si povzdechl a přinutil se mluvit přívětivě. „Já vážně nevím, mami. Ale můžeš ho použít, třeba když potřebuješ zavolat doktora nebo hasiče. Pokud někdo zavolá mně, ať mi nechá vzkaz. Nechal jsem u telefonu blok a tužku. Ano?“

Přikývla a zlostně zakoulela očima. Poznala synovi na hlase, že s ní ztrácí trpělivost, a hluboce ji to ranilo. „Přijdeš večer vůbec domů?“

MARTINA COLE

Michael pokrčil rameny a popudlivě odpověděl: „Nevím, mami. Pořád ti povídám, že záleží na tom, co budu mít na práci. Ale podívej se na to z té lepší stránky – teď ti můžu zavolat a říct ti, abys na mě nečekala. Už nejsem malý dítě, mami.“

Hannah věděla, kdy má ustoupit. Vždycky byla pyšná na to, že svému synovi rozumí lépe než on sám sobě.

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!